

The illustration is a full-page comic book cover with a monochromatic red color scheme. In the foreground, a muscular man with a determined, bloody expression holds a large knife with blood on its blade. He is shirtless and has a bloody helmet floating above his head. Behind him, a woman in a bikini is running away from a large, monstrous creature with a long, sharp tongue. The background is filled with dark, jagged shapes and blood splatters, creating a sense of chaos and violence.

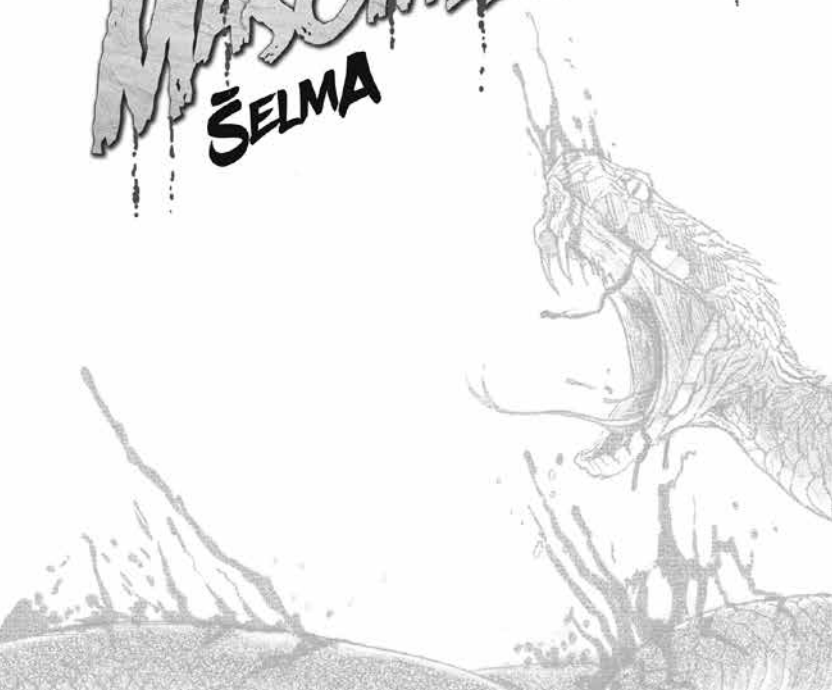
HONZA
SLIVKA

UVÁDÍ:

NĀSOMLETNEK
ŠELMA

MAXOMLETNEK

ŠELMA

HONZA
SLIVKA

NAKON LETNEK ŠELMA

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Honza Slívka, 2024

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0208-1

ISBN 978-80-278-1500-5 ePub

ISBN 978-80-278-1501-2 mobi

ISBN 978-80-278-1502-9 pdf

Věnování

*Mé malé Elence.
Andílkovi, který rozzářil náš život.*

Poděkování

*Celému Nakladatelství Epoque.
Děkuji, že mi pomáháte splnit si sen.*

Ať si lidé kritizují armádu, jak chtějí. Nemohu je za to odsuzovat a ani nechci. I já sám jsem měl odjakživa k zeleným mozkům víc než pár výhrad. Jenže ani ne před rokem se ve mně cosi zlomilo a já, Kazimír Nezbeda, učinil krok, jenž bych si nikdy dřív nedokázal představit ani v té nejúchylnější noční můře. Vstoupil jsem do armády České republiky.

Ba co víc, objevil jsem v ní svou novou rodinu.

Přestože můj výčet nedostatků, jako je chatrná tělesná schránka, odpor k řádům nebo nezdravě proříznutá pusa, je na vojáka až nebezpečně dlouhý, zapadl jsem do družstva B jako chybějící dílek skládačky. Během několika týdnů po seznámení se z nás stala sehraná parta, poté přátelé a nakonec i něco víc. Věřím, že v den odletu neexistovala ani v jednom ze tří výsadků směřujících na ostrov Havel skupina podobná té naší. Kdyby na to přišlo, ochotně bych za každého ze svých přátel položil život. Za Sejra, Jítu, Fricka, Dabla, Andyho i Bořitu.

Při výcviku jsme možná patřili k nejhoršímu póvlu a nadřizeným se z nás zvedal žaludek,

ale Luzná všechno změnila tak, jak to dokáže jen samo peklo.

Na novou planetu jsme odletěli jako banda žebráků. Politikům, kteří posledních třicet let rozhazovali peníze plnými hrstmi a ukradli, co se dalo, najednou jejich bezedná studna vyschla. Neměli ani na to, aby nás vybavili jednotným typem výkonných zbraní nebo funkčními stany vhodnými do prostředí dobývaného světa. O těžké technice, jemné elektronice a nejmodernějších lékařských přístrojích ani nemluvě. Každá z těchto položek přitom mohla zachránit stovky životů.

Přenosový systém nás dostal na Luznou – planetu plnou dravců – a řady družstva B začaly řídnout.

Poručík Uhlíř, velící naší čety, se hned od začátku projevil jako ten největší srab široko daleko. Za celý první den ho téměř nebylo vidět. O seržanta jsme přišli při nočním útoku a desátník Gabčo skončil v nemocnici, stejně jako jeho případný zástupce a můj nejlepší kamarád Sejr o pár hodin předtím. Jítě jsme po odpolední otravě místním druhem jedovatých škorpio-nů naštěstí dokázali podat protijed včas, takže se k nám po krátkém odpočinku na ošetrovně brzy vrátila.

Mě k lékaři nikdo neodvezl, i když myslím, že jsem dopadl ze všech nejhuř. Miniaturní

raptoři mi potrhali obličej i podstatnou část těla, jako bych se po koupeli utíral do sucha ručníkem utkaným z ostnatého drátu. Jasně, ve srovnání se střelnou ránou v hrudníku desátníka Gabča nebo se zlámanými kostmi nebohého Sejra to může působit nedůležitě. Jenže lidem se z pohledu na ně aspoň nechce zvracet. Díky bohu Jíťa uměla šít stejně dobře jako leckterý chirurg a zachránila z mé tváře, co se dalo.

Vzhledem k množství zraněných i nedostatku velitelů se dalo očekávat rozpuštění družstva B a přerozdělení jeho členů k podstavovým jednotkám v okolí. Jenže po svítání opět zaúřadovala má proříznutá pusa. Dokázala sice naše družstvo udržet pohromadě, ale za jakou cenu!

Museli jsme vyrazit do džungle, daleko před přední obrannou linií, v jediném elektrickém džípu a bez jakékoliv podpory. Navíc v doprovodu trochu trhlého, přemoudřelého vědátorů bez bojových zkušeností. Ostatní mě za mou prostořekost proklínali a já jen doufal, že nakonec nebude tak zle. Má naděje jakž takž živořila v koutku mého mozku přesně do chvíle, než jsme vjeli mezi první stromy a já spatřil toho největšího ještěra v životě.

Godzilla zaútočila na náš džíp, jako by nic jiného v životě ani nelovila. Když její tlapa

klesala k naší střeše rychlostí rozjetého vlaku, věděl jsem, že dlouhatánské drápy mě probodnou skrz naskrz ještě dřív, než ta monstrózní končetina stihne rozdrtit celý vůz v jedinou mastnou skvrnu...

Nesmíme se bát

Prudká akcelerace zahoupala mým žaludkem a cuknutí vozidla mnou smýklo směrem kupředu. Udeřil jsem obvázanou tvář do zadních sedaček džípu, až mě bolest donutila otevřít dosud pevně svíraná oční víčka.

Vůz couval na plný plyn. Gigantická tlapa narazila do země těsně před jeho nárazníkem. Nejvystouplejší dráp ještěří stvůry navíc stihl rozpárat dvacet centimetrů kapoty. Bořitova blesková reakce za volantem nám všem zachránila život. Profesor vyděšeně ječel vysokým, dívčím hláskem, až uši zaléhaly. Jíta pro změnu nadávala jako špaček. Z úst jí vycházel nepřetržitý proud urážek toho nejhoršího kalibru. Čeští zedníci by pokorně sklonili hlavy a zostuzené dlaždiče odnesli na zádech. Kam se na tohle vespolek hrabali.

Zrzavá vojanda mezi chrlenými vulgarismy plynule střídala cíle svého vzteku. „Chcípni, ty zasranej, gigantickej mamrde.“ Tohle nejspíš patřilo přerostlé ještěrce, překřtěné v rychlosti na Godzillu.

„Kurva, jak to řídíš, ty kostlivá sračko? Musíme vypadnout,“ schytl svůj díl i Bořita, když prudce strhl volant, aby zajel mezi dva obrovské kmeny.

„Jak budeme v táboře, urvu ti tu tvojí posranou hlavu za to, žes nás do tohotole dostal,“ otočila zrzka tvář ke mně.

Najednou mi Godzilla nepřišla jako ten nejnebezpečnější tvor v mém okolí.

Naštěstí Jítu vyrušila Andyho shora šátrající ruka. Všem bylo hned jasné, co chce. Prázdný kontejner na munici se totiž skulil po boku vozu o sekundu později. Střelec právě vyprázdnil do stvůry celý zásobník padesátimilimetrového kulometu a s ní to ani nehnulo. Fricek odtlačil zaneprázdněnou zrzku stranou a oběma rukama podal příteli novou schránku. Při manipulaci vsedě byla ta krabice zatraceně těžká a on při tom nahlas funěl námahou.

Kmen stromu nalevo obejmula šupinatá tlapa. Drápy dlouhé přes dva metry zajely do dřeva s lehkostí nože projíždějícího rostlinnou náhražkou másla, kterou jedinou jste v Čechách mohli na pultech cenově dostupných obchodů sehnat.

* * *

Bořita se marně pokusil zacouvat do strany a vyrazit zpátky do tábora. Na podobné legrácky ale byla Godzilla příliš rychlá. Šla po nás hlava nehlava. Omotala své překvapivě pružné tělo kolem stromu jako had. Džíp tudíž musel dál pokračovat v couvání. Krokodýlí čelisti se zabořily do země na místě, kde se ještě před maličkou chvílí nacházelo naše vozidlo.

Bořita naštěstí nelhal. Měl se řízením mnoho zkušeností. Za pomoci zrcátek se proplétal lesem krkolomnou rychlostí, nehledě na terénní vlny, balvany či slabší větve. Godzilla oplývala vzhledem ke své velikosti až neuvěřitelnou pohyblivostí. Kroutila tělem, jako by neměla páteř, odrážela se všemi čtyřmi tlapami a prolezla jakoukoliv škvírkou, přestože to občas chvílku trvalo.

Bořita stočil džíp hlouběji do lesa, čemuž přesně jsme se snažili vyhnout. Už jsem na něj chtěl také vztekle štěknout nějakou urážku, ale šlo pouze o klamný manévř. Vzápětí konečně vyrazil popředu.

Ještěrka byla chytřejší, než vypadala, a zkusila nám nadběhnout. Díky řidičově kličce však ztratila cenné sekundy.

* * *

V kufru to s Dablem a mnou házelo ze strany na stranu. Občas nás nějaký hup vynesl ke stropu, jen aby nás opět udeřila podlaha se vši svou tvrdostí a plnou silou gravitace. Bořita ve vhodný okamžik stočil čumák vozu, obkroužil jednoho pralesního velikána a vyrazil zpět, odkud jsme přijeli, přímo podél boku obřího monstra. To nedokázalo podobný manévr dostatečně rychle napodobit. Aspoň po nás tedy švihlo dlouhým ocasem. Proletěl nad vozem tak těsně, že kdyby Andy v poslední sekundě nepřioplácl své svalnaté tělo na střechu, přišel by o hlavu. Tuny svištícího masa přerazily kmen stromu o průměru jednoho metru jako párátko.

Konečně se mi povedlo vyprostit zpod sebe jeden odpalovač protitankových střel a podat ho dopředu. Z jedné strany praštil do hlavy Jítu, z druhé Fricka.

„Co je kurva zas?“ nadávala zrzka, odmítající se nechat vyrušit od spílání ostatním takovou prkotinou, jako je možná záchrana života. Fricek naštěstí opět pochopil rychleji. Začal rozměrnou trubku soukat nahoru, podél Andyho těla. Kulomet utichl.

Ječícímu profesorovi definitivně došel dech, což zachránilo naše bubínky i jeho vlastní zdraví. Ještě chvíli, a někdo by ho vzal pažbou po hlavě. Aspoň bylo teď lépe rozumět Dablovým

pokynům. „Až řeknu, zastav,“ křikl na Bořitu. Chtěl Andymu poskytnout okamžik klidu k přesnému výstřelu. Ohodnotil bych to jako moudrou myšlenku, kdyby nás ovšem každá sekunda zpoždění nepřibližovala bolestivé smrti. Raketomet byl konečně celý nahoře a já pozoroval Godzillu skrz zadní sklo. „Teď ale nebrzdi! Přidej, blbče, rychleje!!!“ řval jsem na řidiče jako smyslů zbavený.

* * *

Stvůra měla pouhého pronásledování dost a zkusila změnit taktiku. Opřela se celým tělem do největšího stromu v okolí a ohnula ho směrem k nám s děsivou lehkostí. Ostatní si toho také všimli. Řičeli na Bořitu jeden přes druhého a Andy k tomu navíc bušil do střechy. „Změna směru!!!“ Jeho požadavek zanikl v praskání kořenů a větví.

Řidič trhl volantem zároveň se zvukem vývratu. Kdyby pokračoval s jízdou v linii, zavalila by nás koruna stromu. Kmen měl v těch místech ještě dostatečnou tloušťku, aby z dřípů udělal placku.

„Zastav!“ rozkázal Dabl o třicet metrů dál. Ještěr už zase pokračoval v běhu, akorát zvolil snadnější postup po cestě proražené stromem.

Rozlehlou korunu padlého giganta drtil tlapy jako nic. „Až Andy vypálí, vyjed' na volnej prostor. Musíme tu svini dovíst před hlavně všem,“ vyhrkl jsem, nespouštěje oči z monstra.

Poslední slovo podtrhl svistot rakety. Plamenný chvost na okamžik vyšlehl před přední sklo. Za těmihle hračkami musel mít člověk vždycky dost volného prostoru. Zpětný zášleh zastaralých protipancéřových zbraní již v minulosti připravil o život víc než pár lidí. Prázdná roura sklouzla po kufru vozu, Bořita dupl na plyn a stočil předeek stroje k mýtině. Zděšeně jsem třesl oči na Godzillu kříženou s krokodýlem. Dostala zásah prakticky ihned poté, co Andy stiskl spoušť. Jenže to nemělo absolutně žádný efekt. Raketa explodovala na hrudníku pancéřovaném svaly. Detaily zahalil kouř, ze kterého vzápětí vyrazil tvor ještě našťvanější než předtím, s levým prsem označovaným temně rudým kráterem. Hlubokým, krvácejícím, ale naprosto bezvýznamným.

* * *

Andy slepě šátral pod sebou po další schránce s náboji do kulometu. Jíta konečně zaregistrovala, že jejím řečem nikdo nevěnujeme pozornost, a podala mu rozměrný zásobník vedle

sebe právě ve chvíli, kdy džíp přeskočil jeden vyšší pařez a vyletěl do otevřeného prostoru.

„Přidej!!!“ řval Dabl, až popraskal zadní sklo. Když nepřítele neomezoval odpor okolí, zabral ze všech sil a přibližoval se.

„Uхни vlevo!!!“ rozkázal Fricek ve chvíli, kdy mu došlo, že chce Bořita projet skrz obranný val kolem tábora, obsazený našimi vojáky. To by byl strašný masakr.

„Veď tu svini podél linie. Nesmíme ji pustit dovnitř,“ radil již klidněji, jakmile Bořita poslechl a strhl vozidlo určeným směrem. Díky bohu že mladšího kamaráda poslechl. Ten manévr nám zachránil život. Ještě zrovna provedl pořádný skok, na jehož konci nás měly jeho přední tlapy prošpikovat skrz naskrz.

* * *

Vojáci strážící tábor panikařili. Slyšeli jsme jejich řev i zcela zbytečnou palbu. Předtím sice viděli padající strom i jak snadno náš pronásledovatel třese korunami ostatních. Nicméně doteď netušili, co mají skutečně očekávat. Jak za námi bestie prolétla, skončila pouhých pár desítek metrů od jejich linie. Rázem pod jejím upřeným pohledem nikdo nestřílel. Div že si nehvízдали, nešoupali nohama a nedělali

kukuče, jako že oni nic. Kámen, který jim spadl ze srdce, když Godzilla zahrabala předními tlapami a vystartovala zpátky po nás, byl velký jako planeta. Teprve když k nim byla bestie zády, spustili vojáci zase palbu.

Z kufru jsem měl celý děj jako na stříbrném plátně. Práskaly stovky pušek, které neměly šanci udělat nic jiného než obludu trochu polechtat. Zářící kulometní hadi oproti tomu dokázali mnohem víc. Párali Godzillu jako žhavé nože, pokaždé na jiném místě. Tvor krvácel, ryčel bolestí, ale ani tak nepolevil v pronásledování. Nás džíp mu uvízl v mozku jako hlavní cíl. Postupem podél linie nastavoval svůj bok stále novým střelcům. Přitom mi však připadal čím dál rychlejší. Dosud nás nezlikvidoval pouze díky dobré práci čukrů s motorovými pilami. Zarovnali pařezy těsně u země tak, aby vznikl volný prostor použitelný k čemukoliv. Proto jsme mohli jet opravdu rychle, beze strachu ze zničení vozu. Sice to s námi házelo, občas jsme i skákali, ale Godzilla nás nedohnala.

* * *

Slunce zářilo z oblohy přímo před námi. Bořita si kvůli němu musel dokonce sklopit stínítko. O to víc mě proto překvapilo, když mé oči

oslnily ostré paprsky světla přicházejícího zezadu. Nebylo to však slunce, nýbrž exploze.

Zaduněla ohlušující rána a obří dravec zmizel v ohni. Tlaková vlna nás popohnala rychlostí raketového pohonu. Vůz nabral hranu pařezu a dobré tři metry letěl vzduchem, než konečně dopadl na kola. Bořita definitivně zastavil.

Bez předchozí dohody jsme všichni vystoupili a tiše zírali na obraz zkázy. Godzilla byla definitivně mrtvá. Ležela na zemi, prakticky rozervaná vedví. Občas jí ještě cukl nějaký posmrtný tik. Všude kolem přšelo maso a vnitřnosti. Pohled mi padl na muže s puškou u jednoho kulometného hnízda. Měl pod hlavní hranatou krabičku, ze které směřoval k zemi laserový paprsek, viditelný i za denního světla. Vítězně zapumpoval paží naším směrem.

„Rád vidím, že velení hejblo prdelí a konečně vybalilo rakety,“ vydechl Dabl s nekonečnou úlevou v hlase. Také on zaregistroval muže, který pomocí paprsku raketu navedl.

„Tohle bylo fakt vostrý. Doufám, že to někdo natočil.“ Andy měl v hlase nezvyklé nadšení. Překvapeně jsme se po něm ohlédli. Jako jediný zůstal ve voze, stále napůl vysunutý ze střešní střílky. Rozražené čelo mu skoro nekrvácelo. Pravděpodobně si ránu způsobil o kulomet při závěrečné explozi. Celkově musel být

potlučený nejvíc z nás všech. Přestože hrany otvoru byly obložené měkkým materiálem, prožil tam nahoře opravdové rodeo.

„Neposlouchejte ho. Má otřes mozku, kokot jeden,“ mávla nad ním rukou Jíťa.

„Pánové a dámo?“ Profesor Syrový se stále celý třásl. Sundal si brýle, aby si mohl otřít zpočenou tvář. „Nerad to říkám, ale musíme zpátky do práce. Všichni na nás čekají.“

Polkl jsem žluč, která mi při jeho slovech vystoupala do krku. Měl pravdu. Tenhle příšerný zážitek na našich povinnostech nic neměnil. Téměř pietně jsme zalezli do vozu a zamířili do lesa. Dokonce i Jíťa v tu chvíli projednou mlčela.

* * *

Napodruhé to nebylo tak hrozné. Zvolili jsme jinou taktiku. Proplétat se mezi stromy po obvodu paseky nám přišlo až moc tísnivé. Bylo lepší pokaždé zajet do hloubky nějakých čtyřiceti metrů, obkroužit poslední strom, za který jsme se odvážili, zamířit zpátky, na pasece provést další otočku, pár sekund se vzpamatovat a celý proces opět zopakovat. Mělo to hned několik světlých stránek. Například jsme byli polovinu času jízdy nasměrování k táboru. Díky tomu mohli ostatní sledovat náš postup a my

zase jejich. Navíc nám každý pohled na spalující slunce zvedl náladu. Kácení stromů započalo ihned po naší druhé otočce. Sledoval jsem jednotky vojáků neochotně se nořící do lesa, následované desítkami čukrů. Ozbrojenci vytvořili mezi stromy malý půlkruh, v němž mohli dělníci bezpečně pracovat. Jakmile měli hotovo, všichni se s úlevou stáhli a vpřed vyrazily jednotky dosud strážící sousední prostor z bezpečné vzdálenosti. Tyto čtyři už měly jistou výhodu, již představoval vykácený prostor na jedné jejich straně.

* * *

Ulehčovali jsme svým spolubojovníkům práci, jak jenom to šlo, a pálili všechna podezřelá, neprůhledná křoví. Právě kvůli tomu vezl náš vůz několik bas se zápalnými lahvemi. Andy musel hlídat okolí. Nikdo nechtěl, aby třeba jen na vteřinu pustil kulomet z rukou. Proto vrhání ohně zůstávalo na mně. Sám jsem si předtím tuto nebezpečnou pozici vybral jako trest za zatažení družstva B do vražedného podniku. Tohle všechno byla moje chyba, což samozřejmě každou chvíli někdo neopomněl hlasitě zdůraznit.

Džíp projížděl mezi stromy rychlostí lidské chůze. Fricek s Jítou měli zadní okénka

dokořán a občas se museli pořádně nahnout, aby na strom, u kterého jim Bořita přibrzdil, vůbec dosáhli. Hlavní bylo dělat značky dobře viditelné, ideálně i z více stran, aby je čukři vždy viděli. Proto se s tím ti dva nepárali a čmárali pokaždé pořádně tlusté čáry. Křevitě tiskli trysku spreje, dokud měli kmen v dosahu. Dabl seděl v otevřeném kufru, třímaje na klíně připravenou pušku. Vedle něj stály dvě basy s dynamitem. Já šel za vozem s kulovnicí taktéž v pohotovosti. Občas jsem musel o pár kroků poodběhnout, rychle postříkat nějaký strom sprejem a hned zase mazat zpátky. Jakmile se nám v dosahu ocitlo nějaké křoví nebo jsme v pronikajících paprscích slunce spatřili bujnou zeleň kryjící možné protivníky, podal mi Dabl zapálenou lahev. Zprvu jsem plánoval jet v kufru a vyskakovat, pouze nebudeli zbytí. Po prvních dvaceti výstupech mě to však přešlo. Bylo snadnější kráčet těsně za vozem. Měl jsem tak lepší rozhled i více možností jednat. Ke spoustě stromů se například džíp nedostal a někdo musel těch pár metrů ujít po svých. Jednotky, které se po včerejším přistání dostaly v rojnici až sem, používaly oheň hojně, ale neriskovaly vlastní bezpečí kvůli pálení vzdálenějších cílů. Projížděli jsme tedy kolem hustých křovisek skrytých za kmeny stromů

a naše trasa většinou končila v absolutní divočině. Tehdy zápalné granáty doslova přešly. S plýtváním si nikdo z nás starosti nedělal. Proto jsme přece přivezli tyhle hračky s sebou v takovém množství.

* * *

Nakolik je naše pozice nebezpečná, se projevovalo každým okamžikem. Dravců byla kolem spousta. Postupně jsme začínali věřit našemu vozu a poznávali jsme taktiku nepřátel. Dobře jsem si včera všiml, jak dravci útočí ve vlnách. Jako by jich někde byly celé ohrady, ze kterých je kdosi postupně vypouštěl, hezky jeden druh po druhém. Snad to bylo opravdu tím, že se navzájem neměli rádi. Nebo jedna smečka zastrašovala svou přítomností druhou.

* * *

O inteligenci obyvatel Luzné se na Zemi vedly sáhodlouhé debaty. Rád jsem sledoval přímé přenosy ze setkání odborníků. Kdo by čekal, že staří vědci tak často ztrácejí nervy a své argumenty nadšeně obhajují pěstmi? Kolikrát to tam vypadalo stejně jako při všeobecně oblíbených demonstracích proti antidiskriminacím.

Ty začaly na Zemi zhruba přede dvěma lety. Lidé z celé Evropy už měli dost všech těch pochodů za homosexuály, proti rasismu, za sto padesát pohlaví, za svobodu Tibetu a tak dále. Ti, kteří za to bojovali, všechno moc přeháněli. Nakonec jste jako nezaměstnaný černošský gay s nejasným pohlavím měli mnohem větší práva než bílý heterosexuální muž s pořádnou prací. Některým lidem konečně došlo, že nás všechny šikanuje pět procent úrvanců, kteří nemají co na práci. Začali tedy dělat demonstrace proti nim. Občas se tomu i říkalo demonstrace proti demonstracím. Probíhaly samozřejmě vždy ve stejný den jako pochod těch prvních idiotů. Doprovázely to záběry krvavých obličejů a přeplněných policejních antonů, které mi pokaždé zvedly náladu.

Vědecká sympozia měla ale ještě o trochu víc šmrncu. Jakákoliv debata o jakémkoliv druhu tam pokaždé skončila stejně. Při ohledně inteligence. Část učenců nechtěla obyvatelům Luzné přiznat více rozumu, než měla naše nejchytřejší zvířata. Jiní stavěli dravce pomalu nad úroveň lidí. Zbytek kolísal někde mezi tím. Já byl také kdesi na půli cesty, dokud jsme nepřiletěli sem a neviděli na vlastní oči, jak podezřele rychle se mění taktika soupeře. Stačilo včera sledovat raptory, kteří na nás hnali své miniaturní

verze. Nebo vrky, jak během chvilčky přešli od hromadného útoku k pomalému plížení po jednom, jelikož tak zaznamenávali mnohem lepší výsledky. Tyto dva dominantní druhy mi na Luzné dělaly největší vrásky. Začínal jsem věřit, že jsou opravdu inteligentní.

* * *

Mnoho znalců již podle dostupných záběrů kamer z Fuse usuzovalo na jistou hierarchii mezi jednotlivými druhy. My ji zde ovšem viděli v praxi. Nahánění jiných protivníků proti nám či absence jedněch v přítomnosti druhých. Kdo ví, co všechno se dělo mimo lidský dohled. Navíc mi nešlo na rozum, jak můžeme čelit takovému odporu zrovna na naší pozici. Vždyť před námi byl akorát severní výběžek ostrova Havel. Tam tolik dravců žít nemohlo. Museli by pomalu stát v řadě jeden vedle druhého. Napravo nás od moře už příliš prostoru nedělilo, a právě tímto územím musely smečky probíhat, než na nás ze severu zaútočily. Jenže proč si takhle zacházely a zbytečně riskovaly? Z jihu mohly udeřit mnohem větší silou.

Raději jsem zahnal myšlenky nevhodné do boje. Teď na ně nebyl čas. Držel jsem se víc na pravé straně džípu, odkud byl lepší výhled

podél něj a zároveň tak trochu příležitost dohlížet na profesora. Richard svou práci totiž dělal až příliš svědomitě. Naštěstí mu strach, který prožil při útoku Godzilly, bránil vystoupit. Což ovšem neznamenal, že nebyl schopen se napůl protáhnout oknem ven, odkud lépe viděl do korun stromů, nebo tak učinil proto, aby si mohl aspoň prohlédnout jejich plody popadané na zemi. Neustále mluvil a rušil tím naše napjaté naslouchání okolí. Chrlil přitom názvy stromů, které si někdo na Zemi nejspíš vycucal z prstu, přičemž dbal na to, aby vždy zněly s latinským nádechem. Zřejmě se domníval, že jen latina je dost dobrá pro pojmenovávání čehokoliv.

* * *

„Cyrkulis laplatum. Vidíte ji? Je přímo támhle,“ vybuchl vědec v nadšený smích. Natahoval ruku tak daleko z okna, až skoro vypadl ven.

Frickovi jako jedinému nevadilo, když někdo mluvil příliš odborně. Fungoval automaticky jako náš překладаč a občas s profesorem o významu jednotlivých rostlin debatoval. „Jo, na Fuse jim vojáci říkali zlaťáky,“ odvětil nyní automaticky.

Richard rychle kýval hlavou. „Správně. Kvůli barvě plodů. Támhle jeden je, vidíte? Slupka

opaleskuje jako z tekutýho zlata. Zprvu si kvůli tomu všichni mysleli, že budou jedovatý. Nikdo se jich nechtěl ani dotknout. Až pozdější testy vyloučily obsah škodlivých látek. Vypadaj jako naše broskve, ale konzistence dužiny připomíná spíš hodně šťavnatou hrušku. Uprostřed mají pokaždý jenom jednu jedinou pecku. Na Zemi se z ní v současnosti snažej v laboratořích vypěstovat plnohodnotnou rostlinu. Nemusíte mít ale strach. Riziko náhodného rozšíření invazivního druhu po planetě je prakticky nulový. Devadesát devět procent pecek není funkčních. Najít tu správnou dá práci, ale ta chuť za námahu prý stojí.“

Myslím, že v současnosti nás nic nezajímalo tak málo jako možná budoucnost, ve které Zemi zaplaví nový druh této rostliny. Profesor však žil ve svém vlastním světě.

Spokojeně zatleskal. „Nemůžu se dočkat, až nějaký zlaťák dostanu do ruky. Kdo je kdy zkusil, vypráví o tom dodneška. Tomu stromu určitě dejte značku. Musíme jich zachovat maximální možný počet.“

Spreje mi trčely z kapes jako kolty desperátovi. Vpravo nový, neotevřený. Vlevo jeden načatý, červený. Zatím jsem ho použil pouze několikrát. Kdyby to bylo výhradně na profesorovi, označím jím třetinu lesa. Naštěstí měli

mí přátelé dost rozumu, aby jeho šílenství mírnili. Když si nedal tvrdohlavost rozmluvit Frickovými argumenty ani Jítiným vyhrožováním, houknul jsem na něj občas i já, Bořita nebo Andy. Nešlo prostě nechat přírodu růst příliš hustě. Ohrožení lidí by převážilo budoucí přínos.

* * *

Udělal jsem pět rychlých kroků, načmáral na kmen dvě červené čáry, sebral ze země zářivě žlutý plod a vyrazil zpět. Až po dvou krocích mi došlo, co se právě stalo.

Při shýbání pro zlaták po mně zpod vystouplého kořene vyrazila stonožka o délce předloktí. Vpředu disponovala jasně viditelnými kusadly. Takoví tvorové mě před výpravou na Luznou děsili asi nejvíc. Samotné sledování filmových záběrů s nimi mi zvedalo žaludek. Hadi a hmyz byli po celý život mou zhoubou. I obyčejné brouky, kteří vám běžně lezou do domu, jsem zabíjel zmuchlaným kapesníkem a odmítal se jich dotknout holou rukou. Teď po mně stylem útočící kobry vyjede taková obluda a já místo poplašeného křiku jen ucuknu, než ji podrážkou na patě rozdrtím? Ba co víc, ani jsem si to neuvědomil a udělal jsem to jako

něco automatického. Pyšně jsem napřímil záda. Luzná ze mě snad konečně udělala chlapa.

Richard převzal mou kořist s náboženskou úctou ve tváři. Vůbec mu nevadila menší proražená dírka na jedné straně zlaťáku s pomalu se šířící plísní. Dobrá polovina plodu byla stále dobrá. „Vážně? Vy mi ho opravdu dáte?“

Pokrčil jsem rameny. „Brzo ochutnáme všichni, ne? Prvenství je vaše. Teď ale zalezte a aspoň chvilku nemluvte.“ Periferním zrakem jsem zaregistroval pohyb nalevo vpředu a zastavil. Džíp ujel další metr. Stačilo mi udělat krok zpět, otočku přes špičku pravé nohy a skok pozadu do kufru už byl hračka.

* * *

Měli jsme za sebou minimálně dvě stě metrů značení po linii pralesa. Za tu dobu jsem takto urychleně nastoupil již několikrát. Dabl se včas posunul a popotáhl stranou i jednu basu zápalných lahví. K madlu kufru přivázal pásek již před nějakou dobou. Teď stačilo zatáhnout a páté dveře vozu se zabouchly těsně za mou nohou.

„Zavřete hned okna!“ křičel vpředu Bořita.

Kulomet rozezněl svou píseň smrti jen na krátko, než definitivně ztichl. Andy se hadovitě

sesmekl dolů, přičemž za sebou zabouchl i poklop. Západka utěšeně cvakla. „Je jich moc, otoč to k táboru.“ Jeho hlas zněl nějak divně. Jako by nevěděl, jestli mít strach, nebo se smát. Trochu nevěřičně třesl oči skrz přední sklo a já vzápětí zjistil proč. Díky celkem bezproblémovému postupu jsme se dostali blíž k řece na severní straně tábora. Nemohla být moc daleko, jelikož příchozí tvorové byli obojživelníci. První nafouknuté tělo zasáhlo vůz uprostřed otočky.

„Žáby?“ Vykulil jsem oči na tlamu rozpláclou přes celé boční okénko.

„Zubatý žáby,“ doplnila můj odhad Jíťa, když se další bestie rozpleskla o její dveře.

„Ty ještě neznáme,“ polkl ztěžka profesor. Třetí skokan přistál na kapotě a zíral přímo do jeho očí. Bylo šílené, co všechno dokázala Luzná přetvořit ke smrtícímu účelu. Žáby zářily jasnými barvami. I dominantní zelená jako kdyby svítila. Po hřbetech se jim táhly modré a rudé pruhy. Břichu zase dominoval jeden silný, oranžový. Vzpomněl jsem si na kamerové záběry barevných ještěrek, jejichž dotyk způsoboval smrt, přesně ve chvíli, kdy profesor promluvil. „Takhle zabarvený druhy jsou na Zemi většinou jedovatý. Radši se jich nedotýkejte.“

Jíťa se sarkasticky ušklíbla. „Krucí, zrovna jsem si chtěla jednu pohladit.“

* * *

Žáby velké jako průměrná ovce se pyšnily pilovitými zuby po celém obvodu široké tlamy, ze které jim vystřeloval dlouhý jazyk s tvrdým, zahnutým trnem na konci. Kůže na zádech působila jaksi tvrději. Vrásnily ji několikacentimetrové výrůstky po celé ploše. Jinak to ale byly prostě žáby. Místo chůze prováděly několikametrové skoky, díky nimž téměř držely krok s naším ústupem. V jednu chvíli, než Bořita zrychlil, pokryly doslova celý vůz.

„Mohl jsem ještě chvíli střílet, ale je jich fakt hodně,“ bránil se Andy, přestože mu nikdo nic nevyčítal. Naopak jsme byli vlastně rádi. Takhle to aspoň projednou mohl oddřít zase někdo jiný.

* * *

Hned u okraje paseky jsme uhnuli stranou a poodjeli pár desítek metrů. Obojživelníci o nás na slunečním světle ztratili zájem. Hopsali proti linii střelců, beze strachu ze smrti. Ani když spustila palba, nezpomalili. Žádný z nich se nedal na útěk. Kulky vojáků je kosily s neobyčejnou lehkostí a kulomety dělaly s nafouknutými těly neskutečné věci. Někteří skokani

se pod soustředěnou palbou doslova rozprskly. Jeden takový cákanec dopadl i mezi střelce a vojáci si s odporem začali otírat obličej.

Jak mohli takto měkkí tvorové na Luzné vůbec přežít?

Odpověď jsem dostal v dalších pěti sekundách. Profesor měl pravdu. Barevné žáby byly extrémně jedovaté. Dva muži, na jejichž tvářích přistály části explodujících těl, padli k zemi jako podřatí. Proto ty bestie nikdo nelovil. Ani na Luzné neexistoval žádný tvor natolik odolný vůči jedům, aby jedl jejich toxické maso, a nikdo nechtěl bojovat proti soupeři, jehož jediný dotyk zabíjel.

Stovky pestrobarevných mrtvých těl překryly pruh země mezi táborem a lesem. Nezáviděl jsem tomu, kdo je bude odklízet.

* * *

Jak se řeka blížila, stával se prales stále hustším. Bořita musel projíždět opatrněji a dávat pozor, aby někde nezabředl do mokré půdy. Všichni jsme dýchali stále namáhavěji a každých pár sekund někdo zakašlal. Nešlo pouze o stoprocentní vlhkost vzduchu, ale i o kouř částečně bránící v pořádném rozhledu. Nemohli jsme přitom ani doufat, že se vítr otočí

a odvane ho pryč. Hořelo totiž hned na několika místech. Vpředu před námi doutnalo na obou březích řeky spáleniště o délce několika stovek metrů. Od rána tam minomety praly zápalné granáty. Přestaly teprve před půl hodinou a všechno ještě dýmalo. Za námi pro změnu hořelo žabí pohřebiště. Někdo inteligentní dospěl k závěru, že úklid hromady těl by měl za následek akorát více obětí. Proto přišly ke slovu plamenomety. Z mého hlediska moudrá volba.

Aby čistě náhodou nebylo kouře málo, metal jsem kolem sebe ještě zápalné granáty ve zběsilém tempu, protože nikdo z nás nechtěl projíždět hustou zelení a nevidět, co se kolem děje. Museli jsme pak kvůli ohni dokonce dělat i neplánované pauzy. Naštěstí družstvo B získalo před pracovními týmy pořádný náskok a nikoho dalšího jsme tím nezdržovali. Světlý bod současného stavu představovala aspoň absence divé zvěře. Buď ji zaplašily plameny spolu s dusivým dýmem, nebo za to mohlo vytrvalé bombardování. Každopádně však na nás v poslední fázi cesty už nikdo neútočil.

* * *

Při jedné takové ohnivé přestávce jsem stál za vozem a poslouchal Jíťu, jak si dobírá doktora

Syrového. Opakovaně se ho snažila přesvědčit o své pravdě. Tedy že on i vojenští velitelé jsou kreténi, kteří nedokážou promyslet akci do detailu. Kdyby totiž někdo z nich vzal paintballovou pušku, nemuseli jsme pobíhat venku jako návnada a značkovali bychom všechno hezky z okna. Abych kamarádce nekřivdil, zkoušela svou pravdu dokázat mnohem slušnějšími výrazy. Nenazvala profesora přímo kreténem. Akorát to naznačovala. Navíc měla pravdu. Taková puška by vše ulehčila. Především můj úděl venku.

Od poslechu zanícené debaty mě odtrhl podezřelý jev. Skrz kouř proniklo na sekundu denní světlo. Zafoukal mírný vánek a proletěl hladce mezi stromy. Téměř nic mu nestálo v cestě. Odnesl dým pryč a já spatřil, že na téhle straně tábora jsme dospěli ke konci. Chybělo překonat posledních třicet metrů dělících džíp od spálené bažiny. Pak konečně budeme moci přesunout zadky a začít se pracovat směrem k jihu.

Nadšeně jsem přešel k okénku řidiče. „Ještě kousek a máme to. Dobrý, ne?“ Mé slabé zaklepání na plech dveří mělo veselý rytmus.

„Urvali jsme docela náskok. Co kdybysme se zastavili na žvanec, než budeme pokračovat?“ navrhl vesele hlas shůry.

Ukázal jsem Andymu, čnícímu polovinou těla ze střechy, vztyčený palec. Jeho návrh se mi zamlouval.

„Nerad kazím vaše nadšení, i mně už kručí v žaludku, ale tahle zbývající prácička bude na tobě, Kazi.“ Bořita vložil do poslední věty co nejhlubší lítost, přičemž vystrkoval hlavu z okýnka a sledoval zabořující se pneumatiky.

* * *

Že džíp dál nemůže, se potvrdilo, jakmile zmizel i zbytek kouře způsobeného zápalnými lahvemi. Půda směrem k řece ztrácela pevnou strukturu. Zastavili jsme právě včas. Nevypalovat prostor před sebou, skončíme zapadlí do bažiny. Stromy stály dál od sebe, na volných prostranstvích se leskla vodní oka různých velikostí a holá hlína ztrácela soudržnost již po pár krocích, nahrazená měkkým bahnem.

„Do prdele, nic nemůže bejt jednoduchý!“ zanađával jsem hlasitě.

„Budeme tě krejt a Andy zase nás,“ prohlásil Dabl sebejistě, jakmile vystoupil z vozu s připravenou puškou.

Ostatní ho napodobili. Dokonce i neozbrojený Richard, přejíždějící stromy zkušeným okem. „Stačí označit támhlety dva kmeny. Víc

tu toho nenecháme. Mokřiny se musí vysušit za každou cenu. O tom generálmajor nehodlal diskutovat.“

Aspoň mi profesor nebude kecat do práce a hulákat své rady u každého zakořeněného klacíku, napadlo mě první pozitivum celé akce. Neochotně jsem odložil kulovnici. Krytí přáteli bude stačit a nerad bych, aby tak skvělá zbraň skončila v bažině. Stejně jsem potřeboval mít volné ruce. V případě ohrožení šlo využít brokovnici, a kdyby byl protivník moc velký, pořád zbývalo pár granátů na vestě. Nejprínosnější mi ale v takovou chvíli přišla mačeta. Hadů bylo u bažiny jistě víc než dost. Otrásl jsem se strachem už z pouhé myšlenky na ty studenokrevné, slizké potvory. „Nestačilo by sem nakreslit šipky a vzkaz?“ poplácal Fricek strom vedle sebe v náhlém prozření. Jeho myšlenka mi přišla velmi dobrá. Vlastně geniální. Hlavně ať tam nemusím.

Doktor Syrový zakroutil důrazně hlavou, hajzl jeden. „Musíme značit poctivě. Pan Pipek má velký vliv a oči všude. Naše jednání by považoval za diletantství, který může využít v mocenském boji proti generálmajorovi Kopecnému.“

* * *

Opatrně jsem vyrazil vpřed a našeho ekonomického vyslance v duchu proklel nastokrát. Toho bastarda by měla vbrzku potkat nehoda. Jistě zvládneme nějakou nenápadně zařídit.

Přeskakoval jsem z jednoho pevného místa na druhé. Nejlépe se chodilo kolem samotných stromů, jejichž kořeny dokázaly bažinu zpevnit. Využíval jsem každý kámen i tvrdší trs trávy. Se strachem a nervozitou mi nejlépe pomáhalo bojovat štěbetání ostatních. Postupovali podél řeky souběžně se mnou, kryti popojíždějícím vozem, a přitom všichni zvesela klábosili, jako by snad byli na vycházce v lese u nás doma, kde můžete potkat maximálně zdivočelého psa nebo poslední přeživší zajíce.

Doma. To slovo mělo na jiné planetě úplně odlišný význam. Nicméně jsem ho stejně použil špatně. Země již nebyla mým domovem. Luzná ano. Zde dožiju zbytek života, pokud tedy vůbec přežiju dnešní den.

* * *

„Jak jsou na tom vůbec ostatní výsadky? Máte nějaký zprávy? Mezi nás se ještě nic nedostalo,“ vyzvídal Fricek.

Doktor Syrový před odpovědí zaváhal. „To bych neměl. Jde o utajované informace.“

Andy na něj krátce houkl přes rameno dvě věty a hned zase dával pozor na les za našimi zády. „Jsme v tom snad kurva všichni spolu, ne? Proč utajený?“

Ostatní vyčkávali na Richardovu reakci a po očku na mě dávali pozor. Přesto poprvé za celou dobu na Luzné vypadali všichni zcela bezstarostně.

Aby taky ne. Stáli hned vedle džípu, pod dohledem kulometu. Jenom já se potácel po bažině plné bůhvíčeho. Jsem to ale kus vola.

„Vážně bych neměl,“ váhal profesor dál.

„Však to nikomu nepovíme. Jsme teď jeden tým. Přece před náma nebudete mít tajnosti?“ zkusila Jíťa ublížený tón. Trefa do černého. Ta holka to uměla s chlapy každého věku.

„Inu, dobře. Ale nikde o tom prosím nevyprávějte. Měl bych velký problémy.“

Jíťa po straně mrkla na ostatní. Zase uspěla a chtěla, abychom si to uvědomovali.

„Výsadek Beta měl po přistání nejmenší problémy. Skončil mezi nízkýma skalama, který využili ke stavbě opevnění. Okamžitě začali budovat stanoviště protivzdušný obrany, protože jak jistě víte, hrozí jim největší nebezpečí právě ze vzduchu. Hnízdiště létajících dravců jsou všude kolem nich. Noc kvůli tomu měli opravdu špatnou, ale ve finále jsou na tom líp než my. Celý den budou věnovat přípravě na další noc.“

Richard několikrát nasucho polkl. Fricek mu nabídl svou lahev ke svlažení hrdla. Voda už nám docházela. Stejně jsme museli do tábora ji doplnit. Aspoň to tedy rovnou spojíme s gáblíkem. Do kuchyně ale dojdou raději osobně, protože snídaně nestála za nic. Musím sehnat nějaké maso, které neskončilo seškvařené na konzistenci podrážky.

„Díky,“ profesor vrátil čutoru Frickovi a pokračoval. „Výsadek Alfa dopadnul ze všech nejhuř. Přistávací plocha nebyla pastvina, ale rákosem maskovaný mokřad.“

Všichni jsme zatajili dech. A sakra, zase ta zkurvená voda.

„Naštěstí tam nebylo moc hluboko. Ale i tak – než se výsadek stihnul evakuovat na pevnou zem, měl minimálně desetiprocentní ztráty. Vojáci se odtamtud teď snaží dostat co nejvíc vybavení, což bohužel komplikuje množství hadů, aligátorů i jiných plazů. Mají hrozně moc mrtvých. Noc bez elektřiny pro ně byla peklo. Sami se na pozici nejspíš neudrží. Dneska má padnout definitivní rozhodnutí. Buď to zkusí, nebo budou muset přiznat selhání a zamířit sem.“

Dabl poslal do dálky hustou slinu. „Vyjebaná voda. Proč vlastně nejdou k Betě? Maj to k ní blíž, ne?“

Profesor zamítavě mávl rukou. „Voda, přáteli, právě jste o ní mluvil. Aby došli k Betě, museli by překonat mokřady a pramen řeky, na kterou se teď díváme. A skrz hory by to s raněnýmima stejně nezvládli.“

Při představě, jak se lidé trmácejí ve štrůdlu vražednou džunglí, mi naskočila husí kůže na zádech.

* * *

„Není to už třicet metrů?“ nadhodil jsem zlostně, když profesor ukázal na další strom v řadě, který mám podle něj označit. Předtím si prý nevšiml, že jde o užitečný druh. Přede mnou bylo víc vody a jen několik vykukujících kameňů. Vůbec se mi tam nechtělo a od paseky jsem požadovanou vzdálenost již určitě urazil. Řekl jsem to nahlas.

„Přece jsme to natáhli a všude značili až do čtyřiceti metrů,“ oponoval mi nechápavě Fricek.

Ukázal jsem kamarádovi vztyčený prostředníček. „Hajzle!“ To snad kdyby gesto nepochopil.

Odrazil jsem se a skočil na kámen uprostřed velké louže. Dopad mi přišel měkčí než obvykle, zřejmě protože balvan postrádal pevný podklad. Následující skok byl ještě divnější. Nový šutr se pod mou vahou vyloženě zhoupl a potom

popolezl na stranu. Sice jen o deset centimetrů, ale i to stačilo, abych pochopil. Kameny nebyly ve skutečnosti kameny. Stál jsem na živém tvorovi.

* * *

Ještě že už zase zapomínám pravidelně pít a nemám v sobě ani kapku přebytečné vlhkosti, jinak bych to, přísahám bohu, pustil do kalhot.

Nohy se mi roztrásly. „Lidi?“ Ztišil jsem hlas na nejnižší slyšitelnou hranici. Kámen sebou naštěstí znovu nepohnul, ale bohužel ani nikdo z mých přátel nereagoval. „Lidi!“ Důrazné syčivé houknutí přineslo větší úspěch. Kdybych neměl obvazy, mohla kamarády varovat i má smrtelně bledá tvář. Takhle jim musela stačit akorát ztuhlá póza. Naštěstí se známe opravdu dobře, aby pochopili, že mám zatracený strach.

Pušky vylétly vzhůru. Družstvo B bloudilo očima po okolí, nervózně hledajíc protivníka.

„Co je?“ houkl Fricek nazpátek.

Zatnul jsem zuby, zasunul sprej do bundy a vytáhl dva granáty. Stojím na velikém, neznámém tvorovi uprostřed bažiny, na planetě, kde i mouchy mají kusadla. Jestli je to pode mnou býložravec, pak sním vlastní kšiltovku.

„Zalezte do auta, hned.“ Neposlechli. Hlavně kulovnic dál prohledávaly okolí píď po pídi. „Proč?“

Já toho Fricka vážně jednou oddělám. Fakt jsem v tu chvíli neměl náladu na vybavování. Proč aspoň jednou nemohl svou zvědavost potlačit? „Protože to pode mnou není kámen a za chvíli tu bude pořádný horko.“ Ukázal jsem oba granáty.

Nejhorší na celé situaci bylo, že směrem ke břehu mě čekal ještě přeskok na tvora, kterému jsem předtím šlápl na hřbet jako prvnímu.

Šest párů očí zajelo k mým nohám. Přátelé konečně pochopili a vespolek nasedli do vozu. Kufr zůstal otevřený. Třikrát vydechnu, hodím granáty do vody a poběžím, rozhodl jsem se.

První nádech.

Tvor pode mnou sebou opět pohnul. Druhý nádech se nekonal. Skočil jsem hned.

Vytahování pojistek z granátů pomocí zubů je dobré tak akorát do filmů. Pojistky jdou ven špatně a zuby máte jenom jedny. Ruce jsem přirazil k sobě, vzájemně zahákl ukazováčky za pojistky a trhl směrem od sebe. Upuštěné odjištěné výbušniny klesaly do bahnité vody a mě finální odraz nesl ke stromu, od nějž jsem svou riskantní pouť odstartoval. Přestože za mnou nic z vody nevyrazilo, nemělo cenu čekat, až tomu tak bude. Zakličkoval jsem bažinou v blízkosti stromů, přeskočil na pevnou půdu a přenesl své tělo do kufru džípu poměrně ladným

skokem. Všechno to dohromady zabralo přesně tři vteřiny.

* * *

Tlumené zadunění vymrštilo k nebi spršku bahna a bažina se pohnula. Nepřátelé tu byli celou dobu, všude kolem nás. Stádo šedých kříženců hrocha s divokým prasetem. Velcí jako to první, rychlí jako to druhé.

Obří potvory se prodíraly blátem pryč od nás, vystrašené explozemi. Napůl ryly v zemi a napůl plavaly bahnem. Zřejmě pro ně tohle svinstvo představovalo přirozené prostředí. Z téměř bezzubých, širokých tlam vycházelo hluboké, vystrašené troubení. Že bych vážně narazil na jednoho z mála býložravců v tomto šíleném světě? napadlo mě. Svalnatá těla chráněná šedou, hrubou kůží bez srsti si snadno poradila i s hlubšími, blátivými dírami. Oba několika-tunové kolosy, ke kterým dopadly mé granáty, zmizely mezi prvními. Neměly žádné viditelné zranění. Buď vše utlumilo bahno, nebo byla jejich kůže ještě tvrdší, než vypadala. Každopádně jsem odolnost velikánů neplánoval zkoušet.

Bořita zamířil bez vyzvání zpátky do tábo-ra. Muselo mu být jasné, že dnes mě do bažiny už nikdo nedostane. Poslední strom profesorovi

neoznačím, ani kdyby mě prosil. Potřeboval jsem oddych, a to uběhlo teprve sedm hodin od svítání. Dalších osmnáct zbývalo, než slunce definitivně zapadne. Jestli dnes v noci nedostanu aspoň osm hodin klidného spánku, někoho zastřelím. Nejspíš sebe.

* * *

Při návratu jsme si trochu nadjeli, abychom omezili zbytečné proplétání táborovým mumrajem. Poskytlo nám to navíc skvělou příležitost k obhlídce okolí. Ačkoliv velení vystupovalo proti doktoru Syrovému značně nedůvěřivě, naše společná doporučení nebralo na lehkou váhu. Míjeli jsme čukry, lopotící se s obřími kmeny stromů o délce několika metrů. Desítky těch nejsilnějších mužů se zapíraly proti gigantické váze a valili dřevěné válce k táboru. Jiné nechávali na půl cesty, jeden vedle druhého, zapřené hlinou či pařezy z obou stran. Vznikal tak první obranný val. Další kulány putovaly skrz tábor až k řece. Brzy bude díky nim padesátimetrový distanc od vody pouhou minulostí. Plocha tábora bude větší, vyhazování mršin jednodušší a čerpání vody snazší.

Frickův nápad s ostnatým drátem došel též úspěchu. Spatřili jsme dva muže zatloukat do

ležících kmenů železné kůly v pravidelných rozestupech. Za nimi postupovala čtyřkolka táhnoucí kolo namotaného drátu. Ostnác nenechávali čukři volný, jak bývá zvykem. Naopak ho napínali co nejvíc, tak aby představoval pevnou překážku sám o sobě. Aspoň tedy pro menší tvory. Fricek tento způsob využití navrhl s ohledem na necitlivost místních dravců vůči bolesti a jejich většinou téměř neproniknutelnou kůži.

Velcí tvorové dokážou hradbu překonat, ovšem s takovým zdržením, aby na ně naše kulometry stihly upřít svou hladovou pozornost. Menší dravci budou muset vylézt či vyskočit, v čemž jim zabrání drát napnutý kus pod vrškem kmenu. Nebudou díky tomu mít ani oporu k pokusu o proražení.

* * *

Čtyřkolky tahaly z lesa plné vozíky rovných kůlů a směřovaly s nimi k nemocnici, kuchyni i velitelskému stanovišti. Další zastavovaly u již hotového opevnění, kde lelkující vojáci stloukali pomocí dlouhých hřebů skutečnou ochranu. Vyráběli jakési prodyšné klece kolem kulometných hnízd, stavěli obranné stěny před střeleckými stanovišti a kompletovali

kryty kolem zrovna namontovaných reflektorů. Světlo si totiž musíme chránit. Bez něj budeme v noci znovu umírat.

Jímal mě pocit, jako bych navštívil nějaké středověké hradiště. Kromě hradeb tento dojem umocňovaly též kůly zatloukané před nimi, jejichž čnící konce ořezávali čukři do špiček a vojáci opalovali ohněm kvůli tvrdosti.

Bořita přibrzdil vedle dvou čtyřkolek naložených dřevem. Řidiči zrovna čekali, až bude cesta do tábora volná. Ucpal ji mohutný kmen, který zaboha nešel vyvalit z mírného dolíku. Čukrům však okamžitě přispěchaly na pomoc další dvě čtyřkolky s lany a háky. Teprve s jejich přispěním se převalení pralesního giganta zdařilo.

„Chlapi, pojedte za náma,“ pobídl Bořita ve chvíli klidu řidiče naložených čtyřkolek.

„Proč bysme měli?“ ušklíbl se jeden z nich.

„Potřebujeme to dřevo,“ pochopil Andy kamarádův plán dřív než já.

„Smůla, teď zásobujeme velení,“ odbyl ho druhý řidič.

„Ale tam přece jedeme,“ zapojila se Jíťa do debaty. „Máme za úkol chránit tady profesora a generálmajor Kopeckej nám dal povolení využít veškerý zdroje.“

Čukr citelně zaváhal. „Nevím...“

Doktor Syrový muže rázně utnul. „Vojáku, poslouchajte. Je to na mou zodpovědnost. Pojedte za náma a vyložte dřevo tam, kde moji lidé chtějí.“

Fricek poplácal starého vědce nenápadně po rameni v gestu uznání. Převozníci dál neprotestovali a jeli za námi.

„Dobrá práce, Richarde. Akorát to nejsou vojáci. Jenom pomocný složky,“ ocenil také Dabl profesorovo zapojení.

Stařík se křenil jako malý kluk při nějaké lumpárně. „Vlastně ani nevím, jestli k tomu mám pravomoc. S váma vojákama je ale legrace předstírat, že jo. Jak jste jednou v armádě, cejtíte se jako vojáci všichni.“

Minuli jsme latríny, u kterých se dvě dělnice lopotily s drátěným pletivem a elektrickými kabely. Další schválené bezpečnostní opatření. Doufejme, že všichni dostanou školení ohledně použití a bude jednoduché. Trápilo by mě, kdyby si kvůli mému nápadu někdo usmažil prdel.

* * *

Donést oběd družstvu B zůstalo skutečně na mé maličkosti. Vzhledem k luzenskému času se jednalo spíše o svačinu, pokud bychom chtěli dodržovat dělení jídel podle denní doby, což

s ohledem na lidský metabolismus nebylo samozřejmě možné. Budeme si muset vypěstovat úplně jiné denní návyky, pakliže chceme být fit, nehladovět anebo neomdlévat vyčerpáním. Stále jsem si nedokázal představit, jak bude za pár let vypadat naše finální adaptace na pětadvacetihodinový den a šestnáctihodinovou noc. Kam až se hranice lidského těla posunou?

U kuchyně to odsýpalo. Nemusel jsem ani čekat, než na mě přijde řada. Během chvilky mi naplnili kotlík polévkou a ešus přetékal plátky vysušeného masa. Nic jiného dnes kuchaři zatím nevařili, i když k večeru prý bude zase guláš a další den dokonce rýže. Poslední z výdejců jídla mi vtiskl do ruky balení sucharů pro celé družstvo. Budou prý již volně k mání pokaždé, aby lidé měli co přikusovat. Chleba ani jiné pečivo v dalších měsících neuvidí nikdo z nás. Možná i pár let. Záleží, jak se republika postaví k dovozu mouky do nového světa, který by měl Zemi vlastně zásobovat jídlem.

* * *

Mé dotazy na méně propečený oběd padaly na neúrodnou půdu. Nakonec jsem tedy zaimprovizoval, došel přímo k jednomu ohni s pomalu

rotujícím rožněm poháněným elektromotorem a uřízl si sám.

Neobešlo se to pochopitelně bez řečí. Kuchař dohlízející na několik takových grilovaček ke mně přirážoval se smrtelně vážným výrazem. „Co tu chceš, ty špinavej obejdo? Sem se mi nemáš co srát! Chceš nějaký jídlo infikovat, nebo co?“ sjel pohledem mé zaneřádané šatstvo. Podle nárameníků to byl svobodník, tudíž disponoval větší hodností, než jsem měl já.

„Dej mi svátek,“ zahrál jsem znuděné zívnutí. Vzhledem k mé únavě nešlo o obtížný herecký výkon. „Patřím do ochranky doktora Syrovýho. Chce prozkoumat různý stádia propečenosti a vliv teplot na možný parazity. Jestli s tím máš problém, můžeme rovnou k plukovníkovi Neumannovi, kterej ho touhle prací pověřil.“

Kuchař sice splaskl, ale brblat nepřestával. „No dobře. Se neposer. Příště ale řekni. Uříznu to čistou kudlou.“

„Určitě. Brzo zas přijdu,“ mávl jsem flákotou s odkapávající krvavou mastnotou. „Prej bude potřebovat hodně vzorků s různým časovým zastupem, aby určil parazity u různých druhů masa a jejich šíření. Připaluje se ti to,“ kývl jsem při poslední větě k ohni, do kterého kapalo příliš tuku a rostoucí plameny začínaly maso

spalovat. Kuchař odspěchal ke kýblům s vodou a já jeho nepozornost využil k odchodu.

* * *

U profesorova stanu mě přivítal Frickův vděčný pohled. Ostatní mu zrovna spílali, jelikož chtěl využít každou volnou minutu k budování našeho soukromého opevnění. Chápal jsem je. Měli hlad, byli utahaní a nikomu se nechtělo kopat díry ani stavět kůly.

„Jídlo,“ přerušil Fricek hlasitě nadávající Jíťu a vyrazil mi naproti.

Doktorka Ševčíková stravu nejprve odmítla. Dělal jí potíže odtrhnout se od práce. Až Dablovo přemlouvání s ní pohnulo, aby spolykala aspoň pár soust polévky. Richard jedl mechanicky, duchem ponořený do roztažené mapy před sebou, zřejmě ručně překreslené podle satelitních snímků. Kolem stolu stálo několik širokých špalků k sezení. Tázavě jsem na ně kývl.

„To slečna doktorka,“ oznámil mi Dabl pyšným tónem.

„Požádala jsem jednoho převozníka, aby mi je sehnal,“ mávla žena skromně rukou a dál sledovala sklenici s uvězněným, ještě živým exemplářem. Poznal jsem v něm toho hajzla, který včera otrávil Jíťu. Stejný druh. Aspoň

mi tak tedy připadal. Nejsem holt entomolog. Zrzka každopádně na tvora nepřívětivě zahlížela a usedla k jídlu co nejdál od něj. Já zabral místo naproti profesorovi. Stehy v okolí úst mě tahaly již mnohem méně. Dovolil jsem si proto rty otevírat víc a polykat větší sousta. Minimálně kilový kus flákoty ve mně mizel závratnou rychlostí. Začal jsem od nejsyrovější části, která chutnala nejlépe.

* * *

„Co studujete?“

Vědec zmateně vzhlédl. Musel vrátit část mozku do reality, aby mu má otázka docvakla na správné místo.

„Plánuju, jak budeme postupovat,“ upřel přimhouřené oči na můj oběd.

„To je snad práce velení,“ namítl jsem věčně.

„Neměl byste jíst takhle nedopečený maso,“ uhnul od tématu a zavrtěl hlavou.

„Proč ne? Chutná mnohem líp. Přísahal bych, že takhle dobrý jsem na Zemi nikdy neměl. Ani jako malej, když ho ještě bylo dost. Žádný strachy, máme přece kompletní sadu očkování.“

Starý muž našpulil rty. „Chuť může být intenzivnější díky nulovému znečištění. Taky tu zvířata často mají mnohem hustší svalový

vlákna, dostatek pohybu a nejspíš se na nich podepíše i vyloučený adrenalin před smrtí. Očkování sice máte všichni, ale konstruovali ho genetici podle nasbíraných vzorků na ostrově Fuse. Určili základní stavební prvky získaných parazitů, mikrobů, bakterií i virů. U těch to bývalo dřív zdlouhavý a hodně nejistý. S pomocí nových superpočítačů je to ale snadný. Vědci vybrali společný základní kameny, vlastní pro všechno z toho, co jsem jmenoval, a očkování zaměřili proti nim. Jenže žádná vakcína není stoprocentní. Navíc tu můžou být druhy, který neznáme. Viry, jaký ještě nikdo neobjevil.“

Trhl jsem rameny a ukousl pořádný kus ze svého steaku, až mě nití prošpikovaný ret zabolěl. „Radši budu věřit vakcíně než riskovat zuby na tom vašem připáleném uhlí.“

Profesor s kyselým úsměvem zvedl vlastní sežehnutý plátek masa. „Pravda. Kuchaři tu opatrnost trochu přehánějí. Nejspíš jim někdo pohrozil. Velení dbá na bezpečnost. Promluvím s jejich kapitánem, až budeme mít chvíli volna.“

* * *

Vrátil jsem debatu k tomu, co zajímalo mě. „Proč plánujete postup? Tohle přece dělá generálmajor s plukovníkama.“

Richard nevědomky luskl prsty. „Ne tak docela. Museli změnit priority. Já vám to neřekl?“ Aniž vyčkal na mou zápornou odpověď, pokračoval. „Na ranní poradě padalo hodně čísel a GM to znervóznilo.“

„GM?“ skočil mu Fricek do řeči.

„Ano, generálmajora. To slovo je trochu dlouhý. Občas ho zkracuju, což mu samozřejmě neříkejte,“ omluvně se stařík usmál. „Od příletu do dnešního rána jsme ztratili celkem sedm set třicet devět lidí. Necelých šestnáct stovek skončilo na ošetřovně.“

Dabl překvapeně hvízdal. Všechny nás takové ztráty znervóznily. Pakliže počítáme, že většinou jde o vojáky, jedná se o pětinové oslabení celé divize. Proto naše řady tak prořídly.

„Teď budou čísla pravděpodobně ještě vyšší,“ zamumlal Andy temně.

„Nejspíš ne o tolik,“ oponoval Fricek. „Možná mi to jenom přijde, ale dnešní útoky byly mnohem slabší i méně početný. Neviděl jsem létat převozáky s raněnejma tolik jako včera.“

Jíťa polkla hlt horké polévky. „Třeba jsou dopoledne dravci méně aktivní.“

Nemusel jsem ani moc přemýšlet, abych objevil reálnější vysvětlení. „Pochybuju, spíš je to díky našemu postupu. Získali jsme předmostí a vybalili vybavení. V lese jsou vojáci vždycky

jenom na jednom nebo dvou úsecích, ve větším počtu a dobře krytý. Dravci si dávaj pozor. Pochopili, kolik máme zbraní a nakolik jsou účinný. Navíc se měníme i my sami přímo před očima. Přestali jsme se tolik bát.“ Poslední věta vyvolala skupinové zamračení.

„Jak to myslíš s tím strachem? Já vidím les a zvracel bych,“ zajímalo Fricka.

Dabl jeho upřímnost ocenil přikývnutím. „Souhlas, občas mám zadek sevřenější než osmnáctiletá mánička v base.“

„To vám jenom tak připadá,“ obhajoval jsem svou hypotézu. „Copak jste si nevšimli, jak se dneska v lese chováme mnohem sebejistějc? Ruce se zbraněma se nám netřesou. Už víme, co čekat a odkud to nejspíš přijde. V jednu chvíli jste stáli venku a klábosili jako školačky uprostřed školního výletu. Vedle vás bylo hnízdo nějakých brouko-pavouků. Nikdo z vás ho nezaregistroval, ale automaticky jste se mu vyhnuli. Když jsme projížděli pod stromem, kterej měl v koruně černý hnízda se škorpiónama, všichni jsme bez vyzvání zalezli a nevystrčili z okna ani ruku.“ Ukázal jsem na našeho řidiče. „Bořita pak nevědomky změnil směr auta, aby přešel hada, kterej dokonale splýval s hničícím listím. Kdyby to neudělal, mohla mě ta potvora dostat.“

Podle překvapených výrazů o podobných věcech dosud nikdo z družstva nepřemýšlel.

„Jeden den na přivyknutí nestačí, chlapče,“ zchladil mě profesor. „Navíc vidím, že patříte k lidem, který přisuzují dravcům na Luzný vysokou inteligenci.“

Zahýbal jsem dlaní v napodobení kolísající váhy. „Naschvál si nechávám mysl otevřenou a nezačínám jednoznačnej postoj. Chtěl jsem to určit podle osobních zkušeností. Ne jako ostatní, slepě vycházející ze záběrů, pitev a fotek. Jenomže to, co jsem zatím viděl, mluví ve prospěch myslících bytostí.“

* * *

Raději jsem se vrátil zpět na začátek, než zabředneme do konverzace, jež nemá nikdy uspokojivý konec. „Vlastně jste nám neodpověděl, Richarde. K čemu dospěl GM?“

Mé převzetí familiárního označení pro nadřízeného vědce obměkčilo a ochotně od debaty o inteligenci ustoupil. Ztišil hlas, aby nás náhodou někdo nezaslechl. „Naše velký ztráty a problémy výsadku Alfa nutí GM k větší opatrnosti. Pipek to odmítá přijmout. Hádali se kvůli tomu jako dva psi. Vláda od začátku chtěla co nejrychlejší postup a Pipek, jako její

zástupce, to musí prosazovat za každou cenu. Hned po zprovoznění hlavního vysílače poslal svojí zprávu přes družici na ostrov Fuse. Mlel něco o stížnosti prezidentovi i generálnímu štábu. Armádní generál Hrůza je ale naštěstí prý docela rozumný chlap. Doufejme, že neobětuje úspěch celý mise jenom kvůli rychlosti. Ale zpátky k věci. Původně byl na upevnění naší pozice vyšetřený jeden týden. Pak měly začít lovecké výpravy, jak jim aspoň říkají. Jde o výpady určený ke zničení hnízdišť, vypálení zarostlých míst a genocidě jednotlivých druhů. Jenže GM oficiálně natáhnul dobu stavby tábora na deset dní, během kterých chce vyčistit co největší prostor. Tudíž spousta práce pro nás. Zaměřit se máme především na tohle místo.“ Ukázal prstem do mapy. „Dneska sice ještě dokončíme okruh kolem tábora, ale zítra už budeme operovat hlavně tady. Nechci, aby nás někdo obvinil z ignorování rozkazů.“

Fricek dojedl a přistoupil blíže ke stolu. „Rozumný,“ přitakal.

* * *

Zíral jsem na úzké místo mezi táborem a mořem na severovýchodě. Možná bych měl začít usilovat o frčky. Přemýšlím už jako velitel.

Zrovna ráno jsem uvažoval o útocích ze severního výběžku a o tom, jak tímhle úzkým místem všichni dravci procházejí, protože jich tam prostě tolik žít nemohlo. Nebo snad ano? Hustota života na Luzné nás neustále překvapovala.

Fricek zajedl spálené maso zbytkem sucharu. Volnou rukou přejížděl po kousku mapy, který nás tolik zajímal. „Ani to moc nevybočuje od původních plánů pozemského velení získat severní výběžek pod kontrolu. Útoky pak budou přicházet hlavně z jihu a zbude nám díky tomu dost lidí na výpady. Řeka představuje přirozenou hranici pro všechny tvory a moře další. Jakmile zabereme tyhle zbejvající dva až tři kilometry, odřízneme sever od posil.“

Profesor poklepal na slabé místo. „Máte dobrý oko na měřítko, ale jedná se o skoro čtyři kilometry. Navíc nezapomínejte na rozlohu severního výběžku. Mluvíme tu o víc než třiceti kilometrech čtverečních. Podle satelitních fotek pobřeží je tam terén vyšší, tudíž nepředpokládáme bažiny. Jenže i tak jde o pořádný kus lesa,“ nasadil starostlivý výraz.

V tu chvíli ke stanu dorazil jakýsi udýchaný desátník. „Doktore, máte ihned přijít ke generálmajorovi Kopeckému,“ oznámil důležitě. Nás, zbylé přítomné, dokonale ignoroval.

Richard bez váhání odložil zbytek jídla. „Omluvte mě,“ zahuhlal s plnou pusou, než odspěchal.

* * *

Dojedl jsem vlastní oběd a otřel si ruce do kalhot. „Dobře, lidi. Až se vrátí, budeme muset vyrazit. Zase takovej náskok jsme si neudělali.“ Představil jsem si pracovní čety čítající stovky lidí, kterým teď k řece chybělo maximálně sto padesát metrů. „Všichni si doplňte munici. Bořito, zajed' k zásobovačům. Chci schránky s municí, další raketomety a tunu dynamitu. Prostě všechno, co jsme vypotřebovali, a ještě něco navíc. Vezmi tam i pár novejších sprejů. Začínaj docházet.“

Vytáhlý kostlivec se okamžitě zvedl k odchodu.

„Jíto, potřebujeme zásobu vody. Sežeň nějaký kanystr nebo dva, ať pořád netaháme tolik lahví. My ostatní budeme pokračovat se stavbou.“

Museli mě v ten okamžik nenávidět. Já sám jsem proklínal vlastní rozkaz k práci. Tak proč by neměli oni? Nejraději bych si lehl a usnul aspoň na hodinku. Jíta vstala, ale udělala krok přímo proti mně.

Ach jo, myslel jsem si to. Tak přece jako první odmítne přijmout mé velení ona.

„Máš toho už plný zuby. Seš na rozdíl od nás pořád venku. Dojdi pro vodu ty, já pomůžu stavět.“

Nedala mi šanci protestovat, popadla rýč odložený vedle stanu a zarazila ho do země. Místo vzdoru mi ještě ulevila? Nemohl jsem uvěřit vlastním uším. Nebo to byla určitá forma vzdoru? Jako že se samotnou myšlenkou souhlasí, ale nebude dělat přesně to, co říkám, protože nejsem její nadřízený? Raději se tím přestanu zabývat. Prostě akceptuji fakt, že ostatní mé rozkazy přijímají bez řečí. Jinak bych se samou nervozitou ukousal.

Kdyby ale nesouhlasili, tak přece o nic nešlo, ne? Prostě by rozhodoval jeden z nich.

Ani nevím proč, ale při letmé myšlence na zbavení vůdcovství do mě vjel nenadálý vztek. V žádném případě. Já jsem velitel.

* * *

Potřebný kanystr jsem našel jednoduše. Vodonoši jich měli spoustu připravených vedle kuchyně. Kuchaři jim je pravidelně plnili už dopředu. Jeden jsem snadno zrekvíroval s klasickou výmluvou na GM a ochranu profesora.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Masomlejnek Šelma.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.